

CSOÓRI SÁNDOR

A megfagyott villám

 z ember és a világ gépesítése, fölgyorsulása alaposan megváltoztatta a művészetek XX. században kialakult formáit is. A fényképezőgépek, a filmek, a repülők, a rádiók, a filmfelvevők megjelenése révén sokkal izgágább, pazarabb világ tárult elénk, mint az előző századokban. A tudomány beköltözött egy-egy vízcseppbe, egy-egy mély álomba, hogy az ismeretlenséget is ismerőssé változtathassa át.

Ez az új vakmerőség lassacskán mindent átalakított. Húszévesen, kezdő verselőként, Petőfihez vonzódtam leginkább. *A négyökrös szekér*hez, a *Kiskun*sághoz, *A Tiszához*, a *Vörösmartyhoz* írt izzó soraihoz, de amikor kinyílt előttem a modern francia költészet meghökkentő világa, összeomlottam. Lépésről lépésre újjá kellett születnem, s tudomásul vennem azt, hogy az utánzásnak, bármilyen fennkölt is az alanya, befellegzett. Az ezerarcú valóságnak is vége, s a líra *mesekorszakának* úgyszintén, hiszen a költészet, a festészet, a szobrászat, a zene a nagy absztrakciók ismeretlen területére vonult át, mintha a Semmibe kéne meggyökerekednie. Ezzel egy szokatlan, új teremtő helyzet alakult ki a művészetek világában. A művek csak akkor mutatják meg magukat, amikor már elkészültek. Addig a művész számára is szívdobogató talányok csupán, és lehetőségek.

Így születtek meg Eluard, Picasso, Georges Braque, József Attila, Majakovszkij, Juhász Ferenc, Nagy László és mások szürrealista, expresszionista, újbarokkos művei.

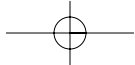
Azt hiszem, hogy Paul Eluard egyetlen sorával is tudom érzékeltetni azt a csúcsteljesítményt, amellyel Európa csodálatos reneszánsz korszakától elérkezett a meghökkentő absztrakciók koráig. A Mexikói békekonferencián hangzott el az imént emlegetett sor:

A háború nekik olyan volt, mint a gyermektelen asszony.

Lehetne ez a sor félrebeszélés is. Egy szélütött, rokkant katona dödögése. De nem az! Szerintem a két világháborús évszázad egyik borzongató vallomása és egy eddig ismeretlen korszak első mondata.

* * *

Effélék a hétköznapi nyelvben is megtörténhetnek. Nyelvünkben a *kenyér* szó egészen mást jelentett a második háborúig, mint utána. Szülőfalumban, Zámolyon a kenyér szentséges szó volt. Magasztos és sérthetetlen fogalom: Isten kemencéjében süített en-nivaló. Más szóval az élet jelképe. A protestánsok ugyan nem rajzoltak rá nagykéssel keresztet, mint a katolikusok, de áhítatuk semmivel sem volt erőtlenebb. Egy-egy hőbörgő betyárlegény csinálhatott akármit: káromkodhatott, verekedhetett, leszaggat-

hatta akár a csillagos eget is, de ha egy asztról leesett kenyérdarabkát rúgott volna arrébb a kocsmában, a zámolyiak sose bocsátottak volna meg neki.

A háború utáni években föllazult és megrongálódott minden. Az istenített kenyér sokak szájában hleba lett, *jobbágyszalonna, abrak*. Sőt egy negyedik szó is itt ólálkodik bennem: a fekete kenyér *Eke Ferkó tortája*.

Éppenséggel ez se volt teljesen szellemtelen. Kissé kiagyaltnak érződött, a diákok hamar el is felejtették.

* * *

A fönti, kis szótörténetkéket azért kötöttem össze a kenyér fogalmával, mert abban reménykedtem, hogy a modern költészet elítélői könnyebben ráébrednek a *titokra*, ha a mindennapos kenyér olyan jelzőkkel siklik eléjük, amelyek megszüntetik valóságos létezését, azaz értelmét és célját, s a mindenség nagy absztrakciójában új szereplőként is megjelenhet. Előfordul, hogy egy modern vers egyetlen sora se érthető igazán, de az egész mégis homálytalan, azaz érthető. Nagy László *Versben bujdosó* című költeményéből idézek néhány sort erősítésül:

*versben bujdosó haramia vagy,
az vagy: mert égi és földi körök
lángolnak s hamuként lebill a madár;
mert gyászban megtévelyedve forog,
aki a kereket hozta világra
és sír a propelleres jubarfa-mag,
mi lett a róla-vett ősideálból
s mert nem éden az ég, ahol ejtőernyők
nyílnak: a halál margarétái...*

Mi az, hogy nem éden az ég, ahol ejtőernyők nyílnak: a halál margarétái? Álomi beszéd ez? Vagy zavaros beszéd? Kitalált bolondság, amellyel maguk a ködök tömnek tele a mindenséget? Van külön nyelve a képzeletnek és van a logikának is? Ha így igaz, akkor éjszakánként sugdolózhatnak a kökénybokrok; tanácskozássra jöhetnek össze a tűzvészek; a tengerek kikötőjében száz nő tartja a tükröket a hullámoknak, hogy a haláltól védjék meg őket.

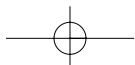
Mi ez? Halandzsza vagy költészet?

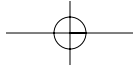
A következő alkalommal még messzebb megyünk, hogy közelebb legyünk az igazsághoz.

* * *

Amit nem tud megnevezni az ember a sokféle hír világában, az nem is létezik. Tehát elég elzsibbasztani, megcsonkítani a nyelvet, s ettől hihetetlen gyorsasággal minden, minden vele pusztul.

* * *

Ha nyolcvan évet kibír, illetve megél az ember, sok érdekességet kaphat a Sors-tól. Például többször is átélheti azt, hogy az igazágtalanul kivégzett vértanúkat kétszer is eltemetik, a kivégzők azonban bántatlanul régi helyükön maradnak.

* * *

Hol az a magaslat, az a fölszentelt Látóhegy, ahonnét a magyar nemzet és a magyar szellemi haza minden gondja láthatóvá válik?

Csakis a kultúra világában lehet ilyen magaslat. Hiszen a műveltség és a legmerészebb igazságok szálláshelye a fejben és a szívben húzódik meg, és mindig akadnak olyanok, akik nem hunyázkodnak meg soha a politikai és a gazdasági hatalmak előtt. Hiszen ha a politika a mindennapi lehetséges dolgok művészete, maga a művészet pedig a valóságos és a tapasztalatok fölötti élet izgatott bennfentese és átköltője.

* * *

Ahogy az utolsó sort leírtam, a költővel rokon szóról eszembe jutott ismét Petőfi Sándor. Nem tudom, hogyan tetszett volna neki Nagy Lászlónak az a verssora, hogy a levegőben kifeszült ejtőernyők a halál margarétái. Szerintem fölkiáltott volna, hogy nem egészen értem, de gyönyörű! S rögtön beírta volna az agyába azt a sort, hogy a jó hasonlat nem lehet más, mint a legmélyebb tapasztalat.

Azt hiszik, hogy a bolondját akarom járatni Önökkel, olvasóim? Szó sincs róla! Petőfi a XIX. század közepén a legtisztább, a legcsábítóbb realizmus költője volt. Elképzelése se lehetett arról, hogy fél század múlva épp a művészek: költők, festők, zenészek esnek neki a valóság és a valótlanságok föltérképezésének. Ha a *Szeptember végéig* író költő nem 1823. szilveszter estjén születik, hanem hatvan évvel később, egészen bizonyos, ő is ott lett volna a szürrealista költők élén.

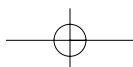
Van erre valami bizonyágom?

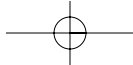
Van! Petőfi a költői mézeshetek után Kolozsvárra kocsizik. Elérkeznek a Nyírestetőig, s a világ legnagyobb tájverseit író költő lenéz a völgybe, a Szamosra, és a merészen kanyargó folyót, megfagyott villámnak látja.

Bármelyik XX. századi költő megirigyelhette volna ezt a merész hasonlatot.

Gyorsírással a nyelvről

Életünkben vannak olyan fölizzó pillanatok, amikor az ipar fejlődésével együtt, például a nyelvünkben is, nagy robbanásokra ébredhetünk. Újabb és újabb fogalmak születnek meg. A repülő megjelenésével olyan szavak nyertek polgárjogot a nyelvünkben, amelyeket jó száz évvel ezelőtt nem ismertünk. Hadd írjak ide

mutatóba néhányat közülük: repülőtér, légszár, légihíd, légvédelmi ágyú, repülőjárat, repülőgép-anyahajó, repülő század és így tovább. Az új meghódításával is tágult, árnyalódott az új szavak csoportja. Űrhajó, űrutas, űrállomás, űrséta, űrlaboratórium, holdkomp, és ez azt jelzi nekünk, hogy rövidesen hasonló új szavakkal bővül az „égi szótár”.

* * *

A régi költői hasonlatokban nem volt olyan nagy távolság a hasonló és a hasonlított között, mint manapság. Petőfi *A Tisza* című versének első szakaszában a kis Túr patak úgy siet a kanyargó folyóba, mint a gyermek az anyja kebelére.

Ezt a hasonlatot mindenki érti. De ha azt olvasom, hogy eső után úgy ültek az esernyők a focipályán, mint a pillangók egymás mellett, akkor már egy fokkal bonyolultabb látomást kell rögzítenem. Hát még akkor mi kell, ha egyik francia költő szerelmes versében ilyen sorokat olvashatunk, hogy: „Asszonyom háta fölfelé menekülő madár! / Asszonyom háta rőzsetűz.”

Aki meghökken vagy zavarba esik ezektől a hasonlatoktól, nem igazán ismeri anyanyelvét. Anyanyelve okosságát és végtelenségét.

* * *

Sétálok a Rákóczi úton. Végre szabadon és céltalanul. Csetlik-botlik az agyam, mint akkor, amikor tizennyolc éves koromban először jártam Budapesten, 1848. március 15-ének századik évfordulóján. A több mint négyszáz éves Pápai Kollégium egyik küldöttje voltam, mondhatnám: nem „akárki”, de a büszkeség helyett valamiféle zavarodottság kísérgetett végig a körutakon. Idegen volt nekem Budapest.

Mára azonban olyanná vált, mintha itt születtem volna. Ballagok a Rákóczi úton, s váratlanul az jut eszembe, hogy 1701. november 7-én, amikor Rákóczi Ferenc a börtönparancsnok segítségével megszökött a bécsújhelyi börtönből, magyar népdalokat dúdolgatott, énekelgetett, mintha egy leszerelt huszár lödörögne az utcán. Egy lusta naplopó.

Elmerülök a múltban, de egy vijjogó női hang égeti meg váratlanul a fületem.

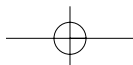
– Fantasztikus vagy, kislány! A fagyalt nem arra való, hogy összekend vele a kiskakót. Igenis, fantasztikus vagy!

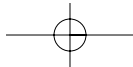
A fiúcska megszeppen az anyai kifakadástól, lehajtja a fejét, fogalma sincs arról, mi az, hogy fantasztikus.

Finoman, de teljesen törvénytelenül odaszólhatnék a fiatal anyának: miért a fantasztikus szót tanítja meg a gyermekének? Mondhatná neki azt is, hogy égedelem, rosszcsonn vagy, kislány, csodabogár, kis vagány, akinek már csak rézsarkantyú kellene a sarkára, sőt teniszlabda helyett akár egy kézigránát.

Nem szólok, inkább semmit, elvegyülök a járókelők sűrűjében.

* * *

Megyek tovább, és szülőfalum kiváló költőjére, Csanádi Imrére gondolok. Ha én tudnék úgy zámolyiul, mint ő, most jobbkedvű volnék. Milye szavakra is emlékezem, amelyet egyetlenegyszer se írtam még le, pedig odahaza folyton használtam? Pörnye, töp-psz, cserény, síp-sáp asszony, úzték-fűzték, valahová menő ruha, elábédozni, úgy zöpög-hüppög; háborgó kazal, tiri-tarka, kiséggel, azaz: szégyellni valóan kihátrál, kifarol valamiből. Azt se használtam, hogy kalérol: kószál, csavarog; kéjmacska, itkányos, cábár nőszemély, hordóhasú, gymgyom, csucsujgató... és így tovább, és így tovább. Estélig elbajoskodhattam volna otthonról hozott szavaimmal.

* * *

Hiába akarom elhessenteni nyelvi emlékeimet, nem sikerül. Egy felejtetetlen mondat ugrik eléem ismét Zámolyról. Hosszan nézegeti arcomat anyám, s azt mondja: *Febér vagy fiam, bizonyára ide-oda hurcol mindenki, mint kutya a tollsöprűt.* Rögtön egy másik mondat is ide kívánczik: *A két békaszájú ismerősöd nagyon suspított ott a kutunk mellett.* Volt emlékem egy régi-régi lakodalomból is: *Emlékszel Sz. Böske vigyórára? Olyan volt a násznagy mellett, mintha egy macskától kapta volna kölcsön az arcát!*

* * *

Egy eredeti párbeszéd szóról szóra: Meglásd, János, te a végén bizonyosan elkárhozol – mondja férjének a felesége. – Jöhet neked húsvét, jöhet pünkösöd, karácsony, te sose jössz el a templomba.

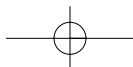
– Én elkárhozok? Soha! – mondja a férj. – Te tudod a legjobban, hogy minden évben megszerzem a plébános úrnak a vasúti menetrendet, s így engem semmi baj sem érhet.

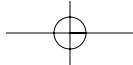
* * *

Egy színpad nélküli magánbeszéd:

– Nézd ezt az óriás kalapácsot. Olyan, mint egy szobor. A lengyel barátom öröksége. Festő volt. Sajnálhatod, hogy nem ismerted Grohowiakot. Nagy oszlopember volt. Még a Dunát is át tudta volna egy lépéssel lépni. A karizma olyan vastagnak látszott, mint egy hasas nyúl. De közben áldott lélek volt. Ha meglátott egy bicskát a kezében, hideglelősen fintorgott. Bicska – férfikézben? Inkább egy konyhakés. Ha hiszed, ha nem, egy félméteres konyhakéssel evett mindig. Így esett jól neki a disznósajt, a csülök, a marhacomb. Élvezet volt nézni a falatozását. Izgalmasabb élvezet, mint a futballmeccs. De egyszer, szalonnázás közben egy kis pippentyű egér ugrik föl az asztalra. Egy kis tökmagnyi élet! Ki látott már ilyet? Az én lengyel cimborámat elöntötte a düh, és csitt-csatt, odavágott a konyhakéssel az egér felé, és egy pillanatig volt még feje, a második pillanatban már nem volt. Aztán az én titáni barátom megtörölte a kést a nadrágjában, és evett tovább. A jelenlevő svájci színésznőt úgy kellett fölinjekciózni.

De másban is ilyen váratlan és különc volt. Ha valaki, esztét vesztve, pofon vágta volna Grohowiakot, nem kiütéssel szerelte volna le, hanem cirógatással.

– Öcsi, öcsi, te olyan drága vagy, hogy téged csak egy tulipános sírba volna szabad eltemetni, de hát még csak az ibolyák kezdenek előbújni. De ha nem csitulsz, kapsz olyan ütést, hogy két méter mélységig nem állsz meg a földben.

* * *

A szépirodalomban az igazmondás hagyománya kötelező. Az újságok helyyel-közszel hazudhatnak is – a versek soha.

* * *

Régebben az adott szó mellett az írott szónak is becsülete volt. Ma mindkettőnek eltörték a gerincét.

Ilyenkor nagyokat sóhajt az ember

Két-három esztendővel ezelőtt írtam bele akkori jegyzetfüzetembe azt a szinte közhelynek tekinthető mondatot, hogy a magyar nemzet mindig nemzetként sebesült meg a múltban, éppen ezért nemzetként is kell föltámadnia.

Tegnap este, az országos választás lenyűgöző eredménye után, ismét leírtam a fönti mondatot. Egy tiszta, fehér lapra írtam le, s eltettem az íróasztalfiókom aljára, hogy csak két év múlva vegyem elő.

* * *

Lenni: ez a magyar ige a magyar múlt legzsúfoltabb fogalma!

* * *

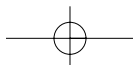
Nézem, unottan, lomhán a televízió képernyőjét. Egyre csak beúszik elé az ismerős, a harcos, a kommunista nagyságos asszony testi mivoltában. Éppen főzi az ebédet. Megnézi a fazékban: lobog-e a leves? Lobog. Úgy viselkedik, minthogyha leghétköznapibb szerepét játszaná el a közönség előtt. Visszalép az asztalhoz, kezébe kést vesz. Előtte egy vízzel telt porcelán tál. Hirtelen az a képzetem támad, hogy késsel akarja földarabolni a vizet is.

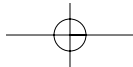
Gyorsan lekapcsolom a televíziót.

* * *

A társadalmi igazságokról alig lehet bármikor belső zökkenések nélkül szavazni, mivelhogy az igazság épp oly szertelen és nyugtalanító, mint maga a valóság.

* * *

Orbán Viktornak óriási hátránya van Gyurcsány Ferencsel szemben, mivelhogy sokkal műveltebb, okosabb, mint vérgőzös ellenfele. Gyurcsány egyenesen a színpadra született, aki a tömeg előtt rögtön belobban, és leszaggatja a függönyöket is, hogy mindig ő legyen látható. (Vigyázat, szimbólum, azaz jelkép!) Bizonyára a milliárdos barátai közt pedig elragadó, szellemes úr.

A mosolya ilyenkor megér egy tengerpartot.

* * *

Descartes élete során azt tapasztalta, hogy minden eseményből – diadalból vagy csontösszeroppanásból – csak *egy* igazság kristályosodhat ki. Egy igazság, amely legalább olyan kikezdetlen, mint a napfölkelte.

Ilyenkor nagyot sóhajt az ember: bárcsak így volna igaz! Sajnos, ritkán van így: világunkat nem az emberi igazságok irányítják, hanem a pénz, az arcátlanság, a fölfegyverzett gőg. Ezekből az „érzetekből” nekem is jutott valami gyerekkoromban. Ha nálam volt a kanászostor, soha egyetlen kutya se mert megtámadni. Ismerték az „igazságot”.

* * *

Manapság egyre többen emlegetjük – írók, újságírók, társadalmelemzők, történészek –, hogy szörnyű veszteségeink után mi csak a műveltség magas gólyalában emelkedhetnénk ki Európa országai közül. Ugyanis a műveltség: a társadalomnak erőközpontja, a vállalkozó kedv szabad övezete, a fölthalálók izgalmas hazája. Csupa olyan adottság, amelynek elfogultság nélkül örülni lehet.

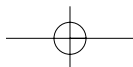
Kérdés: van-e hozzá elegendő erőnk és csatázni tudó képzeletünk?

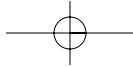
* * *

Évekkel ezelőtt egy jó nevű amerikai költő a költészet végelhalásáról értekezett. Gyönyörű, elégikus hangon azt jósolta, hogy olyan már a költészet, mint a bokrok sűrűjébe lezuhanó fácán. Érvelésének lényege az volt, hogy a tömegek elvizegyesültek, nyelvük ellaposodott, s nem képesek megemészteni a költészetben sűrűn előforduló bonyolult képeket, absztrakciókat. Ahogy a filozófusok mondják: a metafizika földfelettségét.

Én ebben nem hiszek. Ez a bizonyos homályban táncoló metafizika József Attila nagy verseiben: az *Ódában*, *A Dunánálban*, az *Eszméletben*, az *Elégia*ban, a *Téli éjszakában*, a *Külvárosi éjben* és még sok-sok költeményében otthonra talált és hódított:

*A pillanatok zörögve elvonulnak,
de te némán ülsz fülemben.
Csillagok gyúlnak és lehullnak,
de te megálltál szememben.
Ízed, miként a barlangban a csend,
számban kibúlvál leng*

*s a vizes poháron kezed,
rajta a finom erezet
föl-földereng...*

De nem csak egyedül József Attila volt az az „ámulatra méltó tünemény”, aki Ady után új kapukat nyitott a magyar költészet előtt. Ott volt Szabó Lőrinc, Illyés Gyula, Sinka István, Radnóti Miklós, Weöres Sándor, továbbá két új nemzedék, amelyből olyan nevek világítanak ránk, mint Pilinszky János, Nemes Nagy Ágnes, Juhász Ferenc, Nagy László, Szécsi Margit, Tornai József, Ágh István.

Bárhonnan nézzem is költészetük alakulását, József Attila realizmusát és szürrealizmusát, újabb és újabb színre lépők ágazzák tovább. Emlékezetből idézek kétszakasznyi részt Tornai József *Tavaszi holdtölte* című verséből:

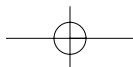
*Ló szöktet át zöld csillagon,
nyugatra billen árnya:
a földet emlékül bagyom
egy szép halforma nyárra.
A megrepedt felbőkön át
lassan bugyog a holdlé:
betört, lakatlan koponyád
máris egy vézna póké.*

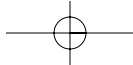
*Jobb volna nem élni, de hogy
pusztuljon, aki holtan
röptet a fején kalapot
a tükörvárosokban?
Egy szivarozó katona
füstölve száll az égen:
idegen fogak hegysora
őrzi minden beszédem.*

Furcsa ez a részlet? Igen, az! De mégis jó hallani! Érthető? Nem igazán! Olyan, mint egy magasztos halandzsa. Félre kéne dobnunk? Szó se lehet róla. Ezek a sorok azt jelzik, hogy minden új szellemi korszaknak új költői nyelv kell. Új hasonlatok, új látomások, a Holdra vezető vasút csavarodásai háborúk torz tükrében, hogy a valótlanág maga hozza közelebb a valóságot.

Hirtelen az jut eszembe, hogy József Attila is úgy teremtette meg magasrendű költői eszközeit, mint ahogy Pablo Picasso a maga elhíresült művét: a *Guernicát*. A *Medáliákból* írok ide nyolc sort:

*Elefánt voltam, jámbor és szegény,
hűvös és bölcs vizeket ittam én,*

*a dombon álltam s ormányommal ott
megsimogattam a holdat, a napot.*

*és fölnyújtottam ajkukhoz a fát,
a zöld cincért, a kígyót, a kovát, –
most lelkem: ember-mennyem odavan,
szörnyű fülekkel legyezem magam.*

* * *

Sokaktól hallhatja manapság az ember, hogy semmit sem ér ez a kisszerű, izzad-
ságos élet.

Azt válaszolja erre Albert Camus: lehet, hogy így van az egyéni életben, de az
általános alany, szemét lehunyva arra esküszik meg, hogy semmi se ér többet,
mint maga a földi élet.

* * *

Három-négy hónapja egyre több magas rangú katonatisztről kiderül, hogy a „haza
őrzése” mellett csúfos pénzkalandokba is belebonyolódtak. Tízmilliós, ötmilliós,
sőt ötvenmilliós összegek is kértek bebocsátást egyik-másik ezredes vagy tábornok
ablakán, ajtaján. Mindegyik alkalom fölért egy győztes ütközettel. Vér ugyan nem
folyt, de annál több becsület, az igen.

Ki tudta volna ezt valaha elképzelni? Talán a hosszú, küzdelem nélküli élet ör-
döge suttogott nekik? Vagy a békekatonák eleve romlékonyak?

* * *

P. az én egykori felebarátom még ma sem követ el nagy bűnöket, mert ő annál
gyávább. De kicsiket folyamatosan. Elaprózza a nagyságot is! Úgy építkezik, mint
a titkosszolgálati személyek: lépésről lépésre ferdít.

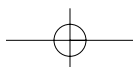
Jó, hogy én már csak néha álmodom vele!

* * *

Ha erkölcsileg szilárd valaki, a bonyolult, a kesze-kusza társadalmi kérdések is le-
egyszerűsödnek a számára.

* * *

Azt olvasom egyik fiatalkori jegyzetfüzetemben, hogy Németh László minden föl-
di duhajkodás és verekedés nélkül élte le alkotói életét. Nem járt címeres kávéhá-
zakba, kocsmákba, örömtanyákra, de ennek ellenére épp olyan nyugtalanító író
lett, mint Ady Endre. Elindulhatott bármerre a földön: észak felé vagy kelet felé,
saját korában vagy az elődökébe, rögtön belázasodott körülötte a valóság, de sose
öncélúan, hanem mindig úgy, hogy minél több okot és okozatot láthassunk meg
a sorsból, a történelemből, a nagy ürességek poklából.

Ady, mint tudjuk, Isten szörnyetegének nevezte magát. Ehhez képest Németh László a kötelességek és a gomolygó földatok emberének. Kiindulásuk teljesen különbözött egymásétól, de a végcélok iránya kísértetiesen egyfelé mutatott. Németh mindig nyitott ablaknál dolgozott, ahol fújt a szél, a fák levelei tízezer felé szerettek volna szétrepülni, az ablakpárkányon pedig diót tört a filozófia, hogy a kétféle szellem minden körülmény közben egymás visszhangja lehessen.

Üröm, 2010. április 26-án

